

Millainen on hyvä poliitikko?

Kesällä on usein hiljaista uutisrintamalla ja erityisesti politiikan saralla. Tämä vuosi on ollut siitä poikkeus. Suomessa eduskunta on vielä heinäkuussa käsitellyt Ukrainan sodasta johtuvaa maahantulolakia ja NATOon liittymistä seurataan ja kommentoidaan päivittäin. Euroopassa kuohuttaa Iso-Britannian pääministeri Boris Johnsonin ero. Melkoisia uutispläjäyksiä.

Boris Johnsonista kerrotaan, että hän on taitava käyttämään kuolleen kissan strategiaa. Hän kirjoitti aikanaan kolumnin, jossa neuvoi poliitikolle keinon väistää hänelle ikävää keskustelua illallispöydässä. Tällaisen aiheen ilmaannuttua kannattaa Johnsonin mukaan huomauttaa, että pöydällä on kuollut kissa! Tällöin kaikki ryhtyvät pohtimaan, mitä kissalle on tapahtunut, mitä sille pitää tehdä ja miten tilanteesta selvittää. Neuvo oli toki vertauskuvallinen, Boris tai kukaan mukaan poliitikko ei halunne ainakaan toivottavasti tosiasiaa kuljetella illallisillaan mukanaan kuollutta kissaa vain mahdollisen ikävän keskustelunaiheen vuoksi. Neuvo tarkoitti, että kiinnitä huomiota toiseen asiaan. Tässä Boris Johnson on ollut taitava, mutta toimiikohan keino myös kotimaisilla areenoilla ja paikallispolitiikassa?

Huomion kiinnittäminen epäoleelliseen tuntuu olevan helppoa. Sosiaalisen median keskustelupalstoilla se tulee todistetuksi, kun alkuperäisen julkaisun aihe kääntyy aivan toiseksi kommenttikentissä. Poliitikkojenkin on helppo tätä hyödyntää omien tarkoitusperiensä esiintuomiseksi. Jos joku kirjoittaa kauniista kesäkukista, voi kommenttikenttään todeta jotain ilmastonmuutoksesta, Puskiaisten oikaisusta tai vaikka siitä, että bensan hinta on kallista. Kyllä nämäkin aiheet pystyy jotenkin kukkapeltoihin yhdistämään ja samalla voi todeta syyn tähän(kin) löytyvän maan hallituksesta.

Olen todella paljon viime aikoina miettinyt sitä, miten politiikka toimii. Tuo Boris Johnsonin kuvaama kuolleen kissan menetelmä havainnollistaa erityisen hyvin sen puolen, josta en pidä politiikassa. Ei tarvitsekaan vastata siihen, mitä kysytään. Toinen puoli on se, että ei uskota sitä, mitä kuullaan, jos se ei sovi omaan ajatteluun tai tarkemmin poliittiseen agendaan. Valtakunnan politiikassa esimerkki tästä on vaikka työllisyystilanne, joka on ennätyskellisen hyvä tällä hetkellä. Nykyisen opposition puheista tätä ei kuule. Puhutaan siitä, että pääministeri menee liian kalliissa mekossa käyttämään aikaansa Pride-kulkueisiin, vaikka maan velkatilanne on huolestuttava. Millä olettamalla velkatilanne olisi juuri tuona päivänä ratkaistu pääministerin toimesta?

Paikallispolitiikassa tapahtuu aivan samaa asioista sivuun puhumista ja tahallaan asioiden ymmärtämättömyyttä, kun joku ei sovi omaan agendaan tai ei haluta vaihtaa mielipidettä, vaikka uutta tietoa asiasta olisikin. Tämä tietysti voi näyttäytyä suoraselkäisyydeltä suhteessa äänestäjiin, mutta se voi olla myös jääräpäisyyttä, joka estää yhteistyön ja asioissa eteenpäin menemisen. Poliitikko paikallistasolla vaatii koko ajan kompromisseja, erilaisten vaihtoehtojen pohdintaa ja niistä parhaimman mahdollisen valitsemista tilanteeseen sopien. Joskus joutuu jostain antamaan periksi, niin sitten toisaalla saa itselle tärkeän asian etenemään. Nämä eivät aina ole niitä pahamaineisia lehmänkauppoja, vaan arkirealismia.

Millainen sitten on hyvä poliitikko? Se, joka osaa kääntää huomion itselleen sopivasti toisaalle? Se, joka pitää kiinni jääräpäisesti mielipiteestään? Se, joka löytää syyllisen aina muualta, kilpailevista puolueista tai viranhaltijoista? Se, joka neuvottelee, tekee kompromisseja ja voi perustellusta syytä muuttaa mielipidettään?

Näihin kysymyksiin voi vastata viime kädessä vain äänestäjä. Seuraavat vaalit ovat seurakuntavaalit ja tämän jälkeen keväällä eduskuntavaalit. Kenelle sinä annat äänesi ja millaista politiikan tekoa sinä haluat nähdä? Näitä kannattaa miettiä huolella matkalla vaaliurnille.

Maria Päivänen

